

Văn mẫu lớp 10

Đề bài: Nhập vai cá bóng kể chuyện Tấm Cám

BÀI LÀM

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, từ ngày được ông Bụt cứu mang cứu sống, chẳng mấy chốc đứa trẻ mồ côi lang thang trong rừng sâu hoang vắng ngày nào, giờ đây đã trở thành một cô thiếu nữ. Tôi đã trở thành cô con gái nuôi yêu quý của Bụt. Chẳng còn gì nguy hiểm trong khu rừng sâu ấy nữa, khu rừng ngày xưa suýt nữa đã cướp đi của tôi mạng sống giờ lại cho tôi một người cha, gia đình, bè bạn,... Tôi làm bạn với cỏ cây, muông thú núi rừng, hàng ngày đi hái thuốc chữa bệnh cho người dân dưới núi. Một hôm, Bụt gọi tôi đến và nhẹ nhàng nói:

- Lan Hoa con, bệnh tật không phải nỗi khổ nhất của con người trần thế. Rất nhiều người sống dưới chân núi kia cũng phải chịu bao nỗi bất hạnh như con ngày xưa. Có một cô gái tên là Tấm đang rất cần sự giúp đỡ của hai cha con ta. Con hãy thay cha mang đến hạnh phúc cho cô gái đó, và cũng để con được tận mắt chứng kiến cuộc sống bên ngoài khu rừng này.

- Cô Tấm ấy khổ lắm phải không cha?

- Tấm có một em gái tên là Cám, hai chị em cùng cha nhưng khác mẹ. Hai chị em suýt soát tuổi nhau. Tấm là con vợ cả, Cám là con vợ lẽ. Mẹ Tấm đã chết từ hồi Tấm còn bé. Sau đó mấy năm thì cha con cũng chết. Tấm ở với dì ghẻ là mẹ của Cám. Dì ghẻ là người rất cay nghiệt. Hằng ngày, Tấm phải làm việc vất vả, hết chăn trâu, gánh nước, đến thái khoai, vớt bèo; đêm lại còn xay lúa giã gạo mà không hết việc. Trong khi đó thì Cám được mẹ nuông chiều, được ăn trắng mặc trơn, suốt ngày quanh quẩn ở nhà, không phải làm việc nặng.

Thế nhưng chưa hết đâu con, ta biết rằng Tấm sẽ còn gặp nhiều khó khăn trở ngại lắm.

Nghe xong câu chuyện, nhớ về thời thơ bé của mình, tôi càng thương Tấm nhiều hơn .

Ngay sau hôm đó, tôi đã được biến thành một con Bống, sống trong một thửa ruộng gần làng nọ và chờ đợi chị em Tấm xuất hiện. Trong hình dạng bé nhỏ, tôi len lỏi khắp các thửa ruộng, mọi vật xung quanh lạ lẫm quá! Không có cây rừng mà chỉ có những nhánh cỏ yếu ớt, không có hồ, không có chim chóc, không có những chú sâu đáng yêu,... những con vật xung quanh tôi gọi nhau bằng những cái tên thật lạ: Ốc Vặn, Ốc Nhồi, Cua Càng,

Cá Cờ, Rô Phi,... Tôi nhanh chóng làm quen với những người bạn ấy, nghe họ kể những câu chuyện về thời tiết, mùa nước cạn, mùa nước lên, mùa nào con người hay ra đồng bắt tép, và họ còn bàn cả với nhau làm thế nào để không phải chui vào chiếc giỏ của chị Tấm... Ô! Nghe đến đây tôi giật mình! Họ vừa nhắc đến Tấm kia! Chắc cô gái này hay ra đồng, hay đi mò cua bắt tép lắm đây! Thảo nào mà những người bạn mới quen lại sợ Tấm, sợ chiếc giỏ của Tấm đến thế!

Thừa ruộng yên bình quá! Đang trầm tư suy nghĩ thì tôi cảm nhận được dường như mặt nước có sự thay đổi. Nước dưới thân tôi động đậy; cua, ốc, cá, tép,... không thì thào to nhỏ nữa mà dáo dác gọi nhau chạy đi ẩn nấp, mọi thứ hoảng loạn, và tôi nghe thấy có âm thanh của những bước chân sục sạo... “Cô Tấm đó mọi người ơi!” (Cá Cờ kêu lên). À! Thì ra là Tấm! Đúng rồi, trước khi đi cha Bụt đã dặn dò mình sẽ được gặp Tấm trong lần Tấm và Cám ra đồng thi bắt con tôm cái tép mà. Chẳng chạy trốn, tôi ngoan ngoãn chui vào giỏ của Tấm. Tôi ngạc nhiên vì mới chỉ một buổi Tấm bước chân xuống ruộng mà đã đầy trong giỏ vừa cá vừa tép. Một giọng lạnh lạnh từ đâu cất lên:

- Chị Tấm ơi, chị Tấm! Đầu chị lấm, chị hụp cho sâu, kéo về dì mắng.

(Tôi tự nhủ: “Giọng này chỉ có thể là của Cám!”)

Trong một khắc, Cám đã trút hết tép của Tấm vào giỏ của mình rồi ba chân bốn cẳng ra về. Chỉ còn mình tôi trong chiếc giỏ của cô Tấm đáng thương. Nhưng Tấm đâu thấy tôi, lúc Tấm bước lên chỉ còn giỏ không, bèn ngồi xuống bùng mặt khóc huhu. Đúng lúc đó, cha Bụt của tôi liền hiện lên hỏi Tấm:

- Con làm sao lại khóc?

Tấm kể lễ sự tình cho Bụt nghe. Bụt bảo:

- Thôi con hãy nín đi! Con thử nhìn vào giỏ xem còn có gì nữa không?

Tấm nhìn vào giỏ và nói:

- Chỉ còn một con cá bóng.

- Con đem con cá bóng ấy về thả xuống giếng mà nuôi. Mỗi bữa, đáng ăn ba bát thì con ăn hai, còn một đem thả xuống cho bóng. Mỗi lần cho ăn, con nhớ gọi thế này:

Bóng bóng, bang bang,

Lên ăn cơm vàng cơm bạc nhà ta

Chớ ăn cơm hẩm cháo hoa nhà người.

Không gọi đúng như thế thì nó không lên, con nhớ lấy!

Cha Bụt nói xong rồi biến mất. Và cũng từ hôm đó mà tôi được sống giữa nguồn nước ngọt mát, được thỏa thuê tung tăng bơi lội, được ăn những hạt cơm trắng ngần. Tấm thân quen với tôi từ lúc nào mà không hay. Tôi chờ Tấm đâu phải chỉ vì bát cơm mà Tấm mang đến, đó còn là vì tôi cảm nhận được có một tình cảm rất chân thành đang dần nảy sinh giữa chúng tôi. Phải chăng có một sợi dây liên kết vô hình nào đó đã gắn kết tôi và Tấm lại với nhau, giữa hai con người cùng chung một số phận.

Buổi trưa hôm đó, như bao buổi trưa khác, vẫn lời gọi như mọi khi nhưng sao lại thiếu đi sự nhẹ nhàng, đầm ấm. “Chắc Tấm bị ốm nên lạc giọng thôi!” (Tôi thầm nghĩ). Nghĩ vậy, tôi ngoi lên mặt nước. Trời ơi, mẹ con Cám đã chực sẵn, bắt lấy tôi đem về nhà làm thịt.

Tôi thì sợ gì chuyện bị giết thịt chứ, tôi đã có cha Bụt bên cạnh cơ mà. Thân Bồng chỉ để giúp tôi hóa thân mà thôi, mẹ con Cám đâu giết được linh hồn tôi. Chỉ tội cho Tấm, không có tôi Tấm biết trò chuyện cùng ai? Đã bao lần Tấm tâm sự tôi là niềm vui, là người bạn duy nhất của cô ấy. Giờ đây trở về nếu không thấy tôi Tấm sẽ lại khóc, lại buồn, và tuyệt vọng!

Mẹ con Cám cũng thật ác, đã lấy thân Bồng làm thịt lại còn vùi xương Bồng vào đồng tro. Tấm làm sao tìm thấy tôi được đây? Tôi đã nghe thấy tiếng khóc của Tấm ở đâu đó, tiếng khóc vỡ òa vừa như hối hận vừa như trách móc kẻ đã cướp mất Bồng. Nhưng thật may, cha Bụt đã xuất hiện:

- Con Bồng của con người ta đã ăn thịt mất rồi. Thôi con hãy nín đi! Rồi về nhặt lấy xương nó, kiếm bốn cái lọ bỏ vào, đem chôn xuống bốn chân giường con nằm.

Nhờ có con gà giúp đỡ mà Tấm mới tìm được xương của tôi. Cô bèn nâng niu nhặt cẩn thận từng chiếc xương bỏ vào lọ và đem chôn dưới chân giường như lời Bụt dặn. Từ đây, tôi sẽ lại âm thầm nuôi ước mơ cho cô Tấm tốt bụng nhưng cuộc đời lại bất hạnh, gặp nhiều trắc trở, khó khăn.

Ít lâu sau, tôi thấy mọi người trong nhà nói chuyện với nhau rằng nhà vua mở hội trong mấy ngày đêm. Già trẻ trai gái các làng đều nô nức đi xem. Trên các nẻo đường, quần áo

mớ ba mớ bảy dập dùi tuôn về kinh như nước chảy. Hai mẹ con Cám cũng sắm sửa quần áo đeo đê đi trẩy hội. Tấm cũng muốn đi lắm nhưng mẹ dì ghẻ nguýt dài, sau đó lấy một đầu gạo trộn lẫn với một đầu thóc và bắt Tấm nhặt cho xong. Nhưng đến bao giờ mới nhặt xong được chứ? Tấm bèn khóc một mình. Giữa lúc ấy Bụt lại hiện lên và sai đàn chim sẻ xuống nhặt giúp. Đàn chim lẳng xằng ríu rít, chỉ trong một lát đã làm xong không suy suyễn một hạt. Nhưng khi chim sẻ đã bay đi rồi, Tấm lại nức nở khóc, Bụt lại hỏi:

- Con làm sao còn khóc nữa?

- Con rách rưới quá, sợ người ta không cho con vào xem hội.

- Con hãy đào những cái lọ xương Bông đã chôn ngày trước lên thì sẽ có đủ mọi thứ cho con đi trẩy hội.

Tôi liền nhanh chóng làm theo lời Bụt dặn từ trước. Lọ thứ nhất tôi biến thành một bộ áo mớ ba, một cái xống lụa, một cái yếm lụa điều và một cái khăn nhiễu. Lọ thứ hai lại là một đôi giày thêu, đi vừa như in. Lọ thứ ba, tôi hóa thành một con ngựa đưa Tấm đi trẩy hội. Và lọ thứ tư là một bộ yên cương xinh xắn. Tấm mừng quá vội tắm rửa rồi thắt bộ vào, đoạn cưỡi lên ngựa mà đi. Ngựa phóng một chốc đã đến kinh đô. Nhưng khi phóng qua chỗ lội, Tấm đánh rơi một chiếc giày xuống nước, không kịp nhặt. Khi ngựa dừng lại ở đám hội, Tấm lấy khăn gói chiếc giày còn lại rồi chen vào biển người.

Ở lại cùng chiếc giày mà Tấm đã làm rơi xuống nước, tôi chờ vua đi qua. Nhà vua đã nhặt được chiếc giày thêu và rao mời tất cả đám đàn bà con gái đi xem hội đi xem hội

đến ướm thử, hễ ai đi vừa chiếc giày thì vua sẽ lấy làm vợ. Cô nào cũng đến thử nhưng nào có ai vừa, kể cả mẹ con nhà Cám. Tấm cũng đi thử giày, vừa đặt chân vào thấy vừa như in. Cô mở khăn lấy luôn chiếc thứ hai đi vào. Hai chiếc giày giống nhau như đúc.

Bọn lính hầu hò reo vui mừng. Lập tức vua sai đoàn thị nữ rước nàng vào cung. Tấm từ đây sống hạnh phúc bên cạnh một người chồng luôn thương yêu cô hết mực.

Thấy Tấm được sống sung sướng, hạnh phúc trong cảnh hoàng cung tôi cũng vui lắm.

Nhưng tôi không thể đi theo cô Tấm được nữa. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, còn bao người dân dưới chân núi đang chờ những thang thuốc lá rừng của tôi. Tôi trở về với cuộc sống của một cô thiếu nữ giữa chốn núi rừng, không còn trong hình dạng một con Bồng nữa. Thế nhưng hàng ngày tôi vẫn luôn hỏi thăm Bụt về cuộc đời của Tấm và biết được rằng Tấm vẫn bị mẹ con Cám hãm hại. Nhưng với sự giúp đỡ của Bụt qua những lần giúp Tấm hóa thân (chim vàng anh, cây xoan đào, khung cửi, quả thị), Tấm đã khẳng định sức trỗi dậy mãnh liệt của con người trước sự vùi dập của kẻ ác. Đây là sức mạnh của cái thiện luôn chiến thắng cái ác. Cô Tấm từ trong quả thị bước ra càng xinh đẹp hơn xưa, lại được vua thương yêu, trân trọng. Còn mẹ con Cám đã phải chết bởi chính sự độc ác, ngu dốt, và lòng đố kị của mình...